

§ 5.

Hvor en Tiende hviler delvis paa Jord, som er Fæstelovgivningens Regler underkastet uden at være overgaaet til Selveje eller Arvesæfte, kunne denne Lovs Regler bringes i Anvendelse paa den Maade, at der ses bort fra den Del af Tienden, der hviler paa saadan Jord, medens den øvrige Tiende behandles, som om den var en Tiende for sig.

En Arvesæfter anses i denne Lov som Tiendehyder, selv om Tienden er indbefattet i Arvesæfteafgiften og ikke af ham tilsvares særskilt.

§ 6.

For de Tienders Vedkommende, der ere henlagte til Lønning af Embeds- eller Bestillingsmænd, bliver Afsløsningssummen, efter Omstændighederne med Tillæg af Statskassens Bidrag efter § 3, at forvalte blandt Stiftets under Stiftsøvrighedens Bestyrelse staaende Midler, indtil anderledes ved Lov bestemmes. Af det saaledes forvaltede Beløb udbetales der vedkommende Beneficiarius en aarlig Rente, hvis Størrelse fastsættes af Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet i Forhold til den aarlige Rente, som Stiftsøvrigheden gennemsnitlig oppebærer af de heromhandlede under dens Forvaltning værende Afsløsningssummer, dog saaledes, at Renten for den Beneficiarius, i hvis Embedstid Afsløsningen finder Sted, ikke bliver mindre end 4 pCt. aarlig, medmindre anderledes er bestemt ved Embedets eller Bestillingens Besættelse.

Overenskomster i Overensstemmelse med § 2, sidste Stykke, kunne med Stiftsøvrighedens Samtykke indgaa imellem Beneficiarius og det samme Steds ommeldte Flertal af Tiendehyterne, og om Afsløsningssummens Forvaltning og Forrentning gælde ogsaa da foranstaaende Regler.

§ 7.

Naar en Kirketiende, paa hvilken der hviler Forpligtelse til Vedligeholdelse m. v. af en Kirke, afløses, træder Afsløsningssummen — efter Omstændighederne med Tillæg af Statskassens Bidrag efter § 3 — i Tiendens Sted som Sikkerhed for Kirkeejerens Forpligtelse til Vedligeholdelse af Kirken m. v. og bliver i dette Øjemed at baandlægge under Stiftsøvrighedens Tilsyn, og denne Baandlæggelse kan kun hæves, naar Kirkeejeren i Stedet derfor stiller anden efter Stiftsøvrighedens af Kirke- og Undervisningsministeriet billigede Støn fuldkommen tilstrækkelig Sikkerhed for nævnte Forpligtelses Opfyldelse.

Er Kirketienden pantfæt, indtræder den baandlagte Kapital i Tiendens Plads i Panthaverens Panteret, og Ophævelse af Baandlæggelsen udtræder da Samtykke ogsaa fra Panthaveren. Ved ny Pantfætning træder en Anmeldelse til Stiftsøvrigheden i Tinglæsnings Sted, for saa vidt Erhvervelse af Panteret i den baandlagte Kapital angaar.

Er en Kirketiende af Tiendehyterne selv i samme Forhold, hvori Tiendeforpligtelsen paahviler dem, foregaar Afsløsningen paa den Maade, at deres Forpligtelse til Vedligeholdelse af Kirken m. v. overgaar paa deres Ejendomme som en Realforpligtelse paa disse med samme Sikkerhed, som Tienden tidligere havde; der bliver ingen Afsløsningssum at baandlægge, og mulige Panterettigheder i Tienden overgaa paa de tidligere tiendepligtige Ejendomme med samme Sikkerhed i disse, som Tienden tidligere havde. Dog kan Statens Bidrag efter § 3 kun udbetales til Ejere af de tidligere tiendepligtige Ejendomme, for saa vidt ingen Panthaver i Tienden i det i § 8 ommeldte Møde fremsætter Krav paa dets Anvendelse til Afdrag paa hans Tilgodehavende.

Hvor Kirken selv ejer Tienden, anses Stiftsøvrigheden i alle fra denne Lov hidrørende Forhold som Tiendeejer, og Afsløsningssummen — efter Omstændighederne med Tillæg af Statskassens Bidrag efter § 3 — bliver at bestyre blandt Stiftsmidlerne.